

SEBESTYÉN KINGA

Egymást hordozók

*Már nem is tudom, mióta, de
egyre csak izzad fázósan a bőr,
és a pupillában kitágul a kör,
és már régóta tüzes az arcpír,
és az ajak is szakadt papír,
megdagadt húsdarab a nyelv,
és a párnából a hányást lassan kimosni se kell,
és csak száguld körbe a vér,
a szív, a tüdő mind többet kér,
és biztosan lázasan dolgozik az agy,
de lassan egyik tablettá sem hat,
és változik egyre nappal és est,
és talán el is felejtette, hogy övé ez a fájó test.*

*És hiába állok mellette, most úgysem lát,
de a homlokára teszem a kezem,
hátha mégis eszébe jut,
hogy miattam is felelős magáért.*

SEBESTYÉN KINGA 1998-ban született, a Hargita megyei Zeteváralján él. A kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának harmadéves hallgatója magyar–angol szakon.

Szabálytalan távozás

*Nem egyedül csak ellenem vétkeztél, amikor már nem voltál.
Nem minthogyha néha nem kívántam volna,
hogymár bár tényleg ne lennél.*

*Tegnap végigküszködtek a nappalt, kerültük egymást
makacsul szenvedő arccal.
Ebédkor mondtál csak két szót, de nem akartam figyelni rád.*

*Amikor pedig fogat mostunk este, s már a kora szürkület is
ágyban fekve talált ránk,
akkor lélegeztem csak fel, hogy végre lefeküdtél a másik szobában.*

*Az áramot is elvették, mintha a szolgáltató tudta volna,
hogymár nekünk akkor éjjel teljes csend kell.
Nem volt fagyasztóberregés, és egymás szuszogását sem hallottuk.*

*Állig betakarózva jó volt végre hinni,
hogymár reggelig már semmit nem kell tennem,
mert az éjszaka megőrzi nekünk legalább a változatlanságot.*

*Arról álmodtam, hogy fenyők alatt állok és fúj a szél,
hulltak rám az elszáradt tűlevelek, beterítették a vállamat.
Madarak jöttek és fészket raktak a nyakam tövébe.*

*Reggel a bocsánatra kész szavakkal arra kellett volna ébrednem,
hogymár nincsenek is madarak.
És nem arra, hogy te sem vagy már a másik szobában.*